

» του, αὐτὸς καὶ ἐσχεδίασε καὶ ἐτελειοποίησε, κατὰ
» τὸ δυνατόν, τὸ ἔργον αὐτοῦ, δοὺς οὕτως ἀφορ-
» μὴν ἄλλοις ἵνα συμπληρώσωσιν εἴτι μένει κενόν,
» καὶ τελειότερον ἔργον διαπονήσωσιν.»

Ναί, τοῦτο εὐχομαι ἐκ καρδίας, πρὸς δόξαν καὶ
ὠφέλειαν τοῦ ἡμετέρου γένους· ἀρκετὰ ἐγὼ ἐτμή-
θην διὰ τοὺς πολυχρόνιους κόπους μου, δι' ὃ ἐκ-
φράζω σήμερον ὅλην μου τὴν εὐγνωμοσύνην.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 20 Ἀπριλίου 1858.

Ὁ ὑψέτερος φίλος

Α. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ ΒΡΕΤΟΣ.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

—οοο—

Η ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΑ.

—ο—

Ψυχρὸς συρίζει ὁ βορρᾶς εἰς τῶν δασῶν τὰ φύλλα,
Καὶ τῆς θαλάσσης τρέχουσι τὰ κύματα ὀργίλα·

Εἰς βράχους τρισερτήμους.

Κτυποῦν, ἀφρίζουν, σύρονται μὲ γογγυσμοὺς ὀβριμούς,
Καὶ αὐθις ἐφορμοῦν,

—ο—

Τὸν ἥλιον καλύπτουσι τὰ νέφη πυκνωμένα,
Τὰ φύλλα συχνοπέπτουσι ὡχρὰ καὶ μακρυμένα,
Τὰ πάντα εἶναι σκότος,

Μακρόθεν δὲ ἀκοιέται τοῦ κεραυνοῦ ὁ κρότος,
Καὶ τρέμει ὅλ' ἡ γῆ!

—ο—

Κι' ἐγὼ βαδίζω σκυθρωπὸς μὴ βλέπων ποῦ βαδίζω,
Καὶ σύννεφα τὰς φρένας μου ἐκάλυψαν νομίζω,
Καὶ λέξιν νὰ προσφέρουν

Τὰ μακρυμένα χεῖλη μου οὐδόπως ὑποφέρουν·
Ἡ λύπη τὰ κρατεῖ!

—ο—

Στρέφω καὶ βλέπω πανταχοῦ τὰ πάντα μ' ἐνοχλοῦσι,
Ἀΐση, σπιλάδες καὶ βουνά· αἱ θλίψεις μὲ κυκλοῦσι·
Κι' ἡ μαύρη μου καρδιά

Ὡς στερηθεῖσα τὴν χαρὰν εἰς πάντα εἶναι ἡρόα·
Οὐδὲν τὴν συγκινεῖ.

—ο—

Βράχε σκληρὲ, μαινόμενα μὲ λύσαν τὰ στοιχεῖα
Περιφρονεῖς ἀτάκτος, καὶ ὅλος εὐθυμία
Τὰς ὕδρεις ὑπομένεις·

Ἀφίνεις καταρρέουσι, σὺ ὅμως διαμένεις
Ὡς πρῶτον ἰσχυρὸς!

—ο—

Κι' ἐγὼ τὰ νῶτά σου πατῶν μὲ θλιβεράν καρδίαν
Στεναῶ, φίλε, μὲ φωνὴν βραγχώδη καὶ βαθεῖαν,

Καὶ ἡ ἤχῃ εὐθέως

Εἰς τὸν ἀέρα ἀντηχεῖ· τὸ βλέμμα δὲ βαρύνει
Τὸ στρέφω πρὸς τὴν γῆν.

—ο—

Ἀγάλλεσ' εἰς τοὺς πόδας σου τὰ κύματα νὰ βλέπης·
Μὲ τ' ὄμμα σου ἀτρόμητος λυσσῶντα τ' ἀνατρέπεις·
Τὴν δὲ εἰμὴν καρδίαν

Αἱ θλίψεις κατεσπύραξαν μὲ μάχαιραν ὀξεῖαν·
Τὸν πόνον δὲν κρατῶ.

—ο—

Κλαίω κι' ἐκμάσσω πάντοτε τὰ δάκρυά μου μόνος,
Μόνος ἐνταῦθα κἀθημαι κι' ὁ σύντροφός μου πόνος
Ἐντός μου διαμένει.

ὦ! βάρος ἡ καρδιά μου, Θεέ, δὲν ὑπομένει
Ἀρύρετον, φρικτόν!

—ο—

Κλαίω! Ἀλλὰ τὰ δάκρυα τὴν λύπην θὰ πρῶνουν·
Τὴν φλόγα τὴν πολύγλωσσον τὴν φλέγουσάν με σβύ-
Ἀλλ' ἂν δὲν κλαύσω πάλιν;... (νοῦν;

Ὅχι· τὸ ρέον δάκρυον δροσίζει τὴν μεγάλην
Ἐγκάρδιον πληγὴν.

—ο—

Δακρύβρεκτον τὸ βλέμμα μου ὁπότεν ἀνυψώσω,
Καὶ ἀνοικτὰς τὰς χεῖράς μου εἰς οὐρανὸν ἀπλώσω,
Ἐλπίς καὶ εὐθυμία

Εἰς τὴν ψυχὴν μου λάμπουσι· κι' εὐγνώμων ἡ καρδιά
Σωτῆρα τὸν καλεῖ.

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Π. ΔΗΜΟΣ,

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ.

Τοῦ φυλλαδίου 192.

—οοο—

Σελ. 549, στήλ. 2. στ. 21 τῶν Ἀθηνῶν γρ.
τοῦ Ἀθηνῶν. Σελ. 550, στήλ. 1, στ. 41. φαίνεται
γρ. φέρεται. Στήλ. 2, στ. 7. Ricart, γρ. Ricaut.
Στ. 40, παίγμα, γρ. πόνημα. Σελ. 551, στήλ. 1.
στ. 14, ἀρχεθύταις, γρ. ἀρχιθύταις. Στήλ. 2. στ.
36. Ἰωσῶνος, γρ. ἱππῶνος. Στ. 53. Γεσσῆρος, γρ.
Γεσνῆρος. Σελ. 552, στήλ. 2, στ. 19. Γεσσῆρου γρ.
Γεσνῆρου. Στ. 53, Serbanagum γρ. urbanagum.
Σελ. 553, στήλ. 2. στ. 22. Μπέντ γρ. Μπεῖτ.
Σελ. 554, στήλ. 1. στ. 12. διάψελμα, γρ. διάψαλ-
μα. Σελ. 558, στήλ. 2, στ. 37. Κορέας γρ. Κυ-
ρίας. Σελ. 559, στήλ. 1. στ. 18. Ἀναμομύλω
γρ. Ἀνεμομύλω. Στ. 47. Κυττουνιακοῦ γρ. Κουτ-
τουνιακοῦ.

—ο—